

Karin Boye: Tal till mannen, Uppsala studentkårs vårfest 1925

Talare

Karin Boye
Författare

Plats

Uppsala

Omständigheter

Hållet på Uppsala studentkårs vårfest, 1925. Publicerat i Uppsala Nya Tidning 1925-05-18.

I vårens tid, då lövsångarn börjar att drilla och finken och trasten, var fågel på sitt vis, då sjunger också Mannen att Kvinnan förvilla. Men hon som finken sjunger om, hon sitter tyst och stilla/ty hon är icke skön blott, men hon är även vis/. Dock, människan bör ha någon hyfsning framför djuren, och artigheten stiger med den högre kulturen. Ty ämnar jag sjunga till Mannens pris!

Tro ej att därigenom någon värdighet du mister, du stolte man. Höj icke något missnöjets skri. Jag vet det ligger mer för vårt späda röstregister att hela ömt, men tyst dina strumpfötters brister. Tag blott emot en ofrivillig suck av sympati! När vårmånen skiner på den gamla slottsfasaden och lönnarna glada blandar guldstänk i staden, då är du så värderad som du nånsin kan bli!

Du vet att sedan urtid vi förekom tillsamman. I grottor sög vi björnmärg i glädje och gamman, men björnen fällde du /det var hederligt gjort/. Vår strävan blev att vårda den på härden tända flamman, du vände dig till bragder som sagorna sport. Sen dess har världen ändrat sig – mot dolda mål hon hastar – och du, o Man, en omild blick på konkurrenten kastar. Men vet, att innerst inne är det likt sig i stort!

Du täckes lyxstudentska, den doftande snäsa? O Man! Den fina doften, den sprids för din näsa! O, Man! Den granna jumpern, den lyser för din skull. Och om du skulle finna henne klen i att läsa, o Man, det är av dig hennes hjärta är full. Och för de mera flärdfrias doftlösa skara är du ett lömskt Memento, en lurande fara, som hotar störta framtidsplaner kapitalt omkull.

O Man, vad vi har gnabbats genom alla dessa tider, o Man, vad vi har tärt i

förbittrade stridervår vilja, vår vardagssega kraft och vårt mod! Så låt oss sluta fred och besinna omsider, att du och jag till sist dock är av ett och samma blod. Så långt som forntid skymtar och som framtid sig sträcker, var dotter har en far, som mot skyarna räcker, var son har en moder, som är helig och god.

Du lyfte fordom kvinnan som madonna över jorden, och äntligt, när hon rördes av de dyrkansheta orden, då räckte hon sin gyllene sko åt trogen trubadur. Nu är hon vid din sida till jordens dotter vorden, och riven mellan oss är det okändas mur. Hon bär ej guldskor mer, och ej gloria heller, men om ett handslag ännu emellan oss gäller, så håller vi som förr ihop igenom ur och skur.

Taggar

1920-tal, 1925, Författare, Kvinna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/karin-boye-tal-till-mannen-uppsala-studentkars-varfest-1925>